

ผลของการสวดมนต์และปฏิบัติธรรม

อุษา เจนวัฒนไพศาล

P21008

เมื่อก่อนดิฉันมีทุกข์มาก ดูรายการชีวิตไม่สิ้นหวังทางช่อง ๓ แล้วทำให้ออยากพบหลวงพ่อก่อน พยายามจนได้ไปถึงวัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๓๖ ไม่พบหลวงพ่อก่อนที่วัด บอกว่าไม่พบก็ไม่ใช่ไรให้อธิษฐาน ดิฉันก็อธิษฐานว่าไปครั้งหน้าขอให้ได้พบหลวงพ่อก่อนที่เถิด และได้พบจริงๆตามที่อธิษฐานไว้ ดิฉันได้ฟังหลวงพ่อก่อนที่ พอดิฉันฟังจบกราบหลวงพ่อก่อนแล้วอธิษฐานว่า ขอให้ดิฉันพ้นทุกข์ ดิฉันจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และดิฉันก็ได้ปฏิบัติเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ สวดมนต์เป็นประจำตามหลวงพ่อก่อน ใจดิฉันที่เคยร้อนก็เย็นลงมาก กำหนดได้ ไหว้พระเป็น มีสติมากขึ้น ดิฉันบอกลูกๆหลานๆและเพื่อนที่สนิทให้ไปวัดอัมพวัน ฟังหลวงพ่อก่อน ดิฉันรู้สึกกว่าตัวเองโชคดีมากที่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก่อน ภูมิใจเป็นที่สุด

ดิฉันยึดมั่นในคำสั่งสอนของหลวงพ่และระลึกถึงหลวงพ่มาตลอด ดิฉันสวดอิ
ติปิโส ๑๐๘ จบ และปฏิบัติทุกเช้า เดินครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง แล้วแต่โอกาส ถ้า
เวลาพอก็ปฏิบัตินานหน่อย ชีวิตก็ราบรื่นดีมาตลอด ไปปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ๗ วันบ้าง ๓
วันบ้าง

เมื่อปี ๒๕๔๙ ดิฉันมีปัญหาเรื่องโรคกระดูก ปวดหลังมากๆ ที่แรกนึกว่าทำงาน
หนักหรือยก ให้นำมอขวด นวดเท่าไรก็ไม่หาย ไปพบหมอที่โรงพยาบาลจุฬา หมอให้
เอ็กซ์เรย์ กว่าจจะรู้เรื่องก็ไปหลายครั้ง จะนั่งจะนอนหรือเดินก็ปวดไม่มีความสุขเลย
จิตใจตอนนั้นแย่มากๆ กำหนดแทบไม่รู้เรื่อง เพราะความเจ็บปวด ดิฉันรู้เลยว่าคนที่ฆ่า
ตัวตายเพราะความปวดเป็นอย่างนี้เอง

ดิฉันเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ ต้องมีสติ ทนความเจ็บปวด กินยามาตลอด ไปหา
หมอตตามนัด ความปวดทำให้ดิฉันบอกหมอว่าอยากผ่า แต่ญาติก็ห้ามไม่ให้ผ่า กลัว
เดินไม่ได้ อีกไม่กี่วันต่อมาหมอนัดเข้าเครื่องตรวจ ปรากฏว่ากระดูกสันหลังข้อที่ ๔-๕

เสียม คุณหมอบอกให้มาทำเรื่องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด คิวก็ยาวมาก ต้องรออีก ๒ เดือน

ประมาณปลายเดือนกันยายน ปี ๒๕๔๙ ดิฉันไปกราบหลวงพ่อดิฉันไปทุกปี ช่วงใกล้วันเกิดหลวงพ่อดิฉันมีพระเหลนชายบวชอยู่ที่วัดอัมพวันด้วย ก่อนกลับแวะไปหาพระเหลน พระเหลนถามว่าหายปวดหลังหรือยัง ดิฉันตอบว่าก็ปวดอยู่บ้าง พระเหลนแนะนำให้ปฏิบัติมากขึ้น พระเหลนจะช่วยแผ่เมตตาให้ เพื่อไม่ต้องผ่า พอนั่งรถกลับบ้านก็นึกมาตลอดทางว่าปวดอย่างนี้จะหายหรือ ยิ่งนั่งรถไกลๆก็ยิ่งปวด แต่ก็คิดว่าดีเหมือนกัน จะเสียเวลากับการปวดทำไม ดิฉันเริ่มปฏิบัติตั้งแต่วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ปฏิบัติหนักขึ้นสู้กับความเจ็บปวด และความเจ็บปวดก็ค่อยๆจางลง ตอนเจ็บมากก็คิดไปว่าทำอะไรอะไรได้เจ็บปวดขนาดนี้ นึกย้อนหลังได้ว่าเมื่อตอนเด็กชอบตีตุ้ม และหักก้ามปู มีครั้งหนึ่งดิฉันจำได้แม่นยำว่าตีตุ้มหลังหัก เห็นปูตัวใหญ่หรือก้ามใหญ่เป็นต้องหัก เวลานี้เราทรมานเจ็บปวดหลัง เพราะเราได้ทำกรรมนี้เอง กรรมมันตามมาถึง ดิฉันจึงขอใช้กรรมในชาตินี้ ทุกวันนี้สวดมนต์แผ่เมตตาให้ปู อย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย

ในที่สุดวันหมอนัดผ่าก็มาถึง แต่ดิฉันบอกหมอว่าดิฉันไม่ผ่า ดิฉันดีขึ้นมา คุณหมอยังชมว่าดีมาก และบอกว่าโรคนี้ยืดเวลาได้นานๆ ดิฉันขอรับแต่ยา พยายามอดดิฉันก็ไม่รับยาอีกเลย ปีใหม่ไปรับพรจากหลวงพ่อกลับมาแล้วรู้สึกดีมาก ๆ ตั้งแต่ปีใหม่ก็เลิกกินยา

ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นกับดิฉันจริงๆ ดิฉันจึงอยากให้ทุกๆ คนหมั่นสวดมนต์ภาวนาปฏิบัติธรรมเป็นนิจ ตามที่หลวงพ่อดีสอนไว้ว่า **สวดมนต์เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน** คำพูดหลวงพ่อดีเป็นความจริง

ดิฉันได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อดี นับเป็นพระคุณสูงสุดในชีวิตของดิฉัน ดิฉันขออธิษฐานให้หลวงพ่อดีสุขภาพร่างกาย แข็งแรง ขอให้คุณพระศรีรัตนตรัยปกปักรักษาคุ้มครองหลวงพ่อดีให้มีอายุยืนเท่ากับพระอานนท์ด้วยเถิด